

"Hur kan jag förändra världen?"

Ashley Stratford, som är stadsplanerare i den engelska staden Manchester är 39 år gammal, gift och far till fem barn. Han är också medlem av Opus Dei. När han var ung brukade han ofta fråga sig: "Hur kan jag förändra världen?" Idag vet han svaret.

2006-07-20

Jag är 39 år gammal. Jag är gift, har fem barn och bor i Altrincham, nära Manchester. Jag är stadsplanerare till

yrket och jag tycker om bio, sport (särskilt Formel 1-tävlingen och fotboll), att umgås med mina vänner och italienska bilar (jag är med i en Alfa Romeo-klubb eftersom jag är ägare till en sådan).

så lärde jag känna Opus Dei

Jag föddes i en katolsk familj. Under tonåren började jag ställa mig de vanliga frågorna: Vem är jag, vart är jag på väg, hur kan jag förändra världen?

Jag var 20 år gammal när jag hörde talas om Opus Dei (Verket). En nära vän till mig som är munk och tillhör "the Oratorian Church" i Birmingham, hjälpte mig mycket under de åren, han var som en storebror för mig och han började så sakta att lära mig hur jag skulle umgås med Gud.

En dag gav han mig ett exemplar av Vägen, skriven av den helige

Josemaría Escrivá och han rekommenderade mig att ta några meningar ur den och meditera över dem varje dag. De var – och är fortfarande – till stor hjälp för mitt inre liv.

En eftermiddag kom det några personer som tillhörde Opus Dei till Birmingham för att hålla en konferens om lekmännens kallelse till att bli heliga, bland annat regionalvikarien fader Nick Morrish. Lekmän, det är människor som varken är ordensfolk eller präster. Allt detta var något nytt för mig.

Jag förstod att det inte bara är ordensfolk eller präster som tjänar Gud och ger Honom sina liv. Ibland hade jag funderat på att bli präst, men jag visste att den riktiga vägen för mig var att gifta mig och bilda en familj. Jag tyckte att Opus Deis anda måste passa mig eftersom det jag

önskade var att tjäna Gud i det vanliga livet.

MINA FÖRSTA INTRYCK

Jag blev imponerad över människorna som kom till kristendomsundervisningen som hölls i Opus Dei-centret. Bland dem blev jag vän med en ung man från Paraguay som studerade i Birmingham.

Han levde sin tro som något naturligt och hela han utstrålade ett värdigt lugn. Han var supernumerarie, dvs. tillhörde Opus Dei. Han var gift.

Den första numerarien jag lärde känna var också en fantastisk person. Numerarier är människor inom Opus Dei som inte gifter sig för att kunna ge all sin tid och kraft åt Gud och Verket. Han var inte världsfrånvarande utan visste exakt vilka problem som möter en människa som varje dag går på gatan

på väg till sin arbetsplats. När jag fick förklarat för mig hur man kan tjäna Gud sittandes vid sitt arbetsbord, var det som en helt ny värld öppnats för mig.

Jag började sedan att regelbundet besöka reträtterna vid Opus Deis centra, först i Oxford och sedan i Manchester. Där beslöt jag mig för att följa en "levnadsplan", dvs. "att så" dagen med små möten med Gud, offra min dag åt Honom så fort jag vaknar, förrätta en kort bön innan jag börjar arbeta, läsa evangeliet efter måltiden, be rosenkransen på vägen hem ...

När jag hade avslutat mina studier flyttade jag till Stoke-on-Trent. Där kunde jag gå i mässa varje dag eftersom kyrkan var mycket nära. Jag talade också ofta med en präst från Opus Dei och besökte alla undervisningstillfällena i Verkets centra. Jag deltog i ett arbetsläger

med pojkar i min ålder i Polen. Vi lade grunden till en ny skola. Det var den bästa sommaren i mitt liv.

MIN KALLELSE

År 1990 var det fyra år sedan jag hade tagit kontakt med Opus Dei. Under det året deltog jag i Världsungdomsdagen som hölls i Polen med Johannes Paulus II. Det var under den tid då kommunismen redan började falla sönder.

Jag minns så tydligt den resan – påven bad den helige Anden att komma ner över ungdomarna som församlats där och sade: ”Ni ungdomar för mycket oväsen. Fortsätt med det!” Den dagen, i helgedomen som är tillägnad den heliga jungfrun av Jasna Gora förändrade mitt liv, jag kände att jag var tvungen att ge mitt liv åt Gud.

Sex månader senare, den 1 januari 1991, bad jag om att bli medlem i Opus Dei.

MIN FAMILJ

Jag har varit gift i elva år. Min fru och jag har välsignats med fem barn (så många!). Min familj och min relation till Gud är de två ting som jag absolut prioriterar.

Som varje ung yrkesman kräver ibland arbetet mycket tid men jag försöker se till att varken Gud eller min familj lider av det. När allt kommer omkring, vem önskar på sin dödsbädd att han hade ägnat mera tid åt arbetet?

Jag avslöjar ingen hemlighet om jag säger att det inte alls är lätt att uppfostra barn (det har det väl aldrig varit). Men med Guds hjälp är det ett nöje att försöka göra det.

Tillsammans med min fru uppfostrar vi våra barn i den katolska läran och

lär dem att respektera människor som har en annan tro. Jag skulle vilja att även de skulle besvara Guds kallelse, men det är något som jag låter vara en sak mellan dem och Gud.

MITT ARBETE

Som alla har jag mina goda och mina dåliga ögonblick, besvikelser och triumfer ... och jag tror att allt har en mening, därför kan jag ge allt åt Gud, både mina framgångar och mina misslyckanden.

Jag tror att Gud inte önskar perfektionism av oss utan vill framför allt att vi älskar Honom. Och hur kan vi visa Honom vår kärlek? Genom att göra det vi måste göra på så bra sätt som möjligt. Det betyder inte att jag aldrig skulle klaga eller protestera och bli upprörd. Men efteråt, när jag blivit lugn igen, säger jag: "Herre, om jag har Dig då har jag inget att förlora. Ta hand om oss!"

Denna arbetets ”övernaturliga” dimension hjälper mig att se saker och ting med andra ögon, även under de tider då inget verkar lyckas (vi har alla sådana ögonblick, eller hur?). Jag litar på att allt till slut kommer att bli bra när jag försöker utföra mitt arbete väl, anstränga mig för det och tjäna min nästa (om jag lyckas eller ej – det måste ni fråga dem!).

OPUS DEI I VÄRLDEN

Världen behöver Gud, människorna behöver Gud. Den kristna tron lär oss att vi kan umgås på ett innerligt sätt med de tre personerna som utgör Gud: Fadern, Sonen och den helige Anden. Det är en befrielse för mig att tänka på att jag är Guds barn. Han finns alltid vid min sida och vi kan alltid vända oss till Honom, be om råd och inspiration.

Opus Dei, som är dem som lärt mig allt detta, är ännu inte så utbrett i

England. Men vårt land behöver män och kvinnor som är beredda att förbättra samhället. I Verket tycker vi att allt är möjligt genom de små handlingarna som utförs i kärlek och offras åt Gud. Även om det är obetydliga handlingar så ger Gud dem hundra gånger mera värde än de har i sig.

Att hänge sig själv åt Gud är inte något obetydligt, Han är nämligen i stånd att göra underverk. Dagligen påminner jag mig om att Opus Dei betyder "Guds verk", att det är något som Han har velat. Vi ger det våra liv och Han gör resten.

Vi måste fråga oss: Hur kan jag förändra världen på den plats där jag bor? Den helige Josemaría rådde oss till att lägga allt i Guds händer. På så sätt får vi frid och kan ge frid åt andra. Och så kan vi säga: "Inte ens i era vildaste drömmar kunde ni

föreställa er något sådant!” (den helige Josemaría).

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/hur-kan-jag-forandra-varlden/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/hur-kan-jag-forandra-varlden/)
(2025-08-13)